

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 637/2024
30.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Марине Милановић, Татјане Ђурица и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца „АМС ОСИГУРАЊЕ“ а.д.о. Београд, кога заступа пуномоћник Горан Божовић, адвокат у ..., против тужених АА из ..., кога заступа пуномоћник Неђо Јовановић, адвокат у ... и Привредно друштво за одржавање објеката „SHINE S“ д.о.о. Београд, кога заступа пуномоћник Драгослав Оташевић, адвокат у ..., ради регреса, вредност предмета спора 5.462.877,53 динара, одлучујући о ревизији друготуженог „SHINE S“ д.о.о. Београд изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3193/23 од 13.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 30.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији друготуженог „SHINE S“ д.о.о. Београд, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3193/23 од 13.12.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија друготуженог „SHINE S“ д.о.о. Београд, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3193/23 од 13.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 5265/20 од 22.02.2023. године, у ставу I изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па су обавезани тужени да тужиоцу на име регреса солидарно исплате износ од 5.462.877,53 динара са законском затезном каматом почев од 20.10.2020. године па до исплате. У ставу II изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно исплате законску затезну камату на појединачне износе наведене у овом ставу изреке. У ставу III изреке обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 535.958,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3193/23 од 13.12.2023. године, одбијена је жалба друготуженог као неоснована и потврђена је првостепена пресуда у ставу I и III изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, друготужени је изјавио благовремену ревизију са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе и разматрања правног питања.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је усвојен тужбени захтев и друготужени је обавезан да солидарно са првотуженом, на име регреса, исплати тужиоцу новчани износ од 5.462.877,53 динара са затезном каматом. Према образложењу нижестепених судова, првотужени, иначе запослен код друготуженог, службеним путничким возилом осигураним код тужиоца, изазвао је саобраћајну незгоду у којој је живот изгубио пешак ББ, а причињена је и материјална штета, коју је тужилац као осигуравач надокнадио оштећеним лицима у укупном износу од 5.462.877.53 динара.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Погрешна примена материјалног права у погледу одговорности за штету од опасне ствари или опасне делатности и са тим у вези указивање на различиту судску праксу изражену у одлукама на које указује друготужени у ревизији, у конкретном случају није од утицаја на изузетну дозвољеност ревизије. Ово из разлога што су нижестепени судови приликом доношења одлуке имали у виду све особености конкретног случаја, као што је радноправни однос првотуженог код друготуженог, непостојање доприноса оштећених лица, нити више силе као могућег узрочника предметне саобраћајне незгоде и закључили да не постоји основ за ослобођење од одговорност друготуженог, па другачије тумачење релевантних одредби Закона о облигационим односима и Закона о обавезном осигурању у саобраћају није од значаја за дозвољеност ревизије. Такође, судске одлуке на које указује ревидент у ревизији донете су у другачијој чињеничноправној ситуацији која се не може поистоветити са чињеничним утврђењем у овој парници, па самим тим се не може радити ни о различитој судској пракси коју треба уједначити.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 19.10.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 5.462.877,53 динара, што представља противвредност од 46.459,05 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да у овом привредном спору, вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић